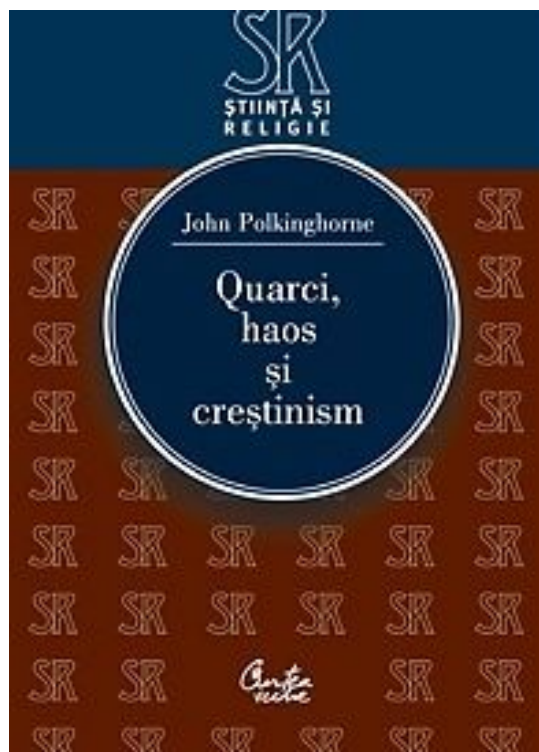

CARTE: John Polkinghorne - "Quarci, haos si crestinism"

Scriș de Horia Picu

Duminică, 12 Iunie 2011 06:21 - Ultima actualizare Duminică, 12 Iunie 2011 08:39

John Polkinghorne este in aceeași masură un reputat fizician (a fost profesor la Universitatea Cambridge), dar și un respectat slujitor al Domnului, ca preot anglican. Având aceste calități, autorul cărții este îndreptățit să ne vorbească despre lucruri atât de diferite, cum sunt cele din titlul lucrării sale.

Am ales câteva pasaje mai interesante din punctul meu de vedere și mă pregătesc să vi le ofer și dvs., cititorii site-ului sighet-online.

„Ma imboldeste nevoia de a lua în serios atât știința, cât și religia, fiind convins că ele sunt prietene și nu vrăjmașe în căutarea comună pe calea cunoașterii.”

Omul, prin firea lui, este întâi religios și apoi își pune întrebări la care știința poate să răspundă. Pot argumenta cele spuse de mine invitându-vă la un mic exercițiu de imaginație. Dacă sunteți într-o barcă, pe apă, și ambarcațiunea dvs. se scufundă, aș zice că mai degrabă vă rugați să scăpați cu viața din teribilă încercare decât să vă aduceți în acele momente de legea lui

Arhimede, cea care ne invata despre plutirea corpurilor.

Autorul spune ca stiinta si religia sunt prietene. Sunt fara indoiala prietene acum, la inceputul mileniului al III-lea, pentru ca dezvoltarea tehnologica a ajuns pana acolo ca omenirea, in ansamblul ei, este amenintata cu disparitia, fie prin utilizarea unor arme distructive extrem de periculoase, fie prin distrugerea inconstienta a conditiilor normale de pe Terra, viata putand fi astfel pusa in pericol. In conditiile actuale eu vad religia ca un element de stabilitate, ca o „frana” morala, fara de care nu poate fi decat rau...Cineva scria pe site-ul crestinortodox.ro: *„credinta da sens si motivatie stiintei, iar stiinta purifica religia de vrajitorii, anacronisme, contribuind la fundamentarea interpretativa a dogmelor*
.”

„Stiinta se bazeaza pe fapte , ducand la o cunoastere reala, in timp ce religia se bazeaza numai pe pareri. ”...”Cum ar putea sa ajute pe cineva in viata ceva ce nu e decat o amagire?”

Pareri...Parerea mea e ca religia a stiut intotdeauna sa treaca de la pareri la lucruri concrete, verificabile. Ma refer in acest caz la vindecările miraculoase consemnate in istorie, datorate unor oameni inzestrati cu har.

„Nevoia de amesteca faptul cu interpretarea, de a observa lumea dintr-un anumit unghi face stiinta mai indrazneata, dar si mai subreda...”

Normal ca stiinta e subreda, dar a gresi e omeneste; omul e o creatie care gandeste si... de multe ori greseste.

Autorul vorbește despre caracterul dual al luminii: unda sau corpuscul. Ma gandesc ca prin extrapolare am putea presupune ca exista mai multe universuri, dar toate facand parte din acelasi intreg.

„...stiinta se ocupa de o lume fizica, aflata la indemana noastra sa o bruscăm sau sa o dezmembrăm după cum dorim.”

Nu sunt de acord. Dezmembrăm doar după niște tipare și doar atât cât ni se permite. După dezmembrare putem reface întregul, dar efortul e imens (vezi fuziunea nucleară).

„Cunoasterea religioasă impune mult mai mult decât cunoasterea științifică. Nu numai că cere o atenție scrupuloasă față de adevăr, dar cheamă și la un angajament față de adevărul descoperit.”

Asta face și știința, și angajamentul științei față de adevăr se face prin însăși natura ei, nu prin oameni, sau, mai exact spus, nu numai prin oameni, care sunt doar niște vectori ai descoperirilor științifice.

„Știința, singură, ne da un punct de vedere asupra lucrurilor extrem de limitat și sărac. Muzica n-ar fi decât vibrații în aer.”

Când mergi la un concert simfonic și e momentul în care muzicienii își acordează instrumentele,

e un amestec pestrît de sunete care apar haotic, fara impresia de logica muzicala (daca imi permiteti expresia), pe care o traiesti imediat ce dirijorul incepe sa-si faca simțita prezenta. Faptul ca in Univers tot ce se intampla este atat de armonios „programat” sa se intample, ma duce cu gandul la existenta unui Dirijor care armonizeaza totul.

„Stiinta, in esenta, pune si raspunde la intrebarea „cum”.Religia, in esenta, inseamna a pune si a raspunde la intrebarea „de ce”.

Nu sunt de acord. Stiinta raspunde **si** la intrebarea „de ce”, pentru ca pur si simplu asta este menirea ei, sa raspunda la intrebarea pe care orice ganditor terestru o rosteste in gand, sau cu voce tare. De la aceasta intrebare -de ce- n-a mai fost decat un pas mic in drumul descoperirilor stiintifice.

„Toate marile religii privesc evenimentele si oamenii deosebiti ca surse ale revelatiei fata de Dumnezeu: iudaismul se raporteaza la Moise si la eliberarea lui Israel din robia Egiptului; crstinismul

la Iisus Hristos, la moartea si invierea sa; islamul la profetul Mahomed si asa mai departe.”

Religia se refera la persoana, adica la individual si irepetabil”

Daca ne referim la religia crestina, inteleg ca religia se refera la o persoana, dar irepetabil nu pare a fi, din moment ce se vorbeste

despre a doua venire a Mantuitorului.

„Daca exista o finalitate in spatele evenimentelor, modul in care stiinta raspunde la intrebarea „cum”

ar trebui sa ne incurajeze sa punem si intrebarea religioasa „de ce.”

Nu stiu de ce autorul insista a diferentia intre cele doua intrebari. Eu vad intrebarea „de ce” caracteristica progresului stiintific, iar „cum” apartine si religiei, si stiintei.

„...stiinta avanseaza din propria-i experienta intrebari care ii depasesc capacitatea de a raspunde.”

In aceasta consta frumusetea stiintei! Se autoprovoaca, isi pune intrebari la care pe moment nu poate raspunde. Daca nu si-ar fi pus intrebari provocatoare, credeti ca am fi putut vorbi astazi de saltul stiintific urias facut de omenire?

„Fiecare atom de carbon din corpul nostru s-a aflat candva in interiorul unei stele. Noi toti suntem facuti din cenusa stelelor moarte.”

Superba metafora si perfect adevarata afirmatia autorului.

CARTE: John Polkinghorne - "Quarci, haos si crestinism"

Scris de Horia Picu

Duminică, 12 Iunie 2011 06:21 - Ultima actualizare Duminică, 12 Iunie 2011 08:39

John Polkinghorne ne prezinta in continuare etapele unor reactii nucleare in stele, in urma carora apare lumina, apare caldura solara si pana la urma, mai simplu spus, apare viata, asa cum o cunoastem.

O descriere exceptional de interesanta a reactiilor acestea nucleare dintr-o stea gasiti in cartea lui Cecil

Folescu, „Ce este Universul?”.

„Producerea materiei prime pentru viata nu este o chestiune minora.”

Exista niste „*reglaje fine*” care fac posibila aparitia vietii. Tot Cecil Folescu descrie in cartea sa foarte plastic cat de precis este echilibrul dintre forta big-bangului si atractia gravitationala. „Aceeasi precizie ar trebui sa o aiba un tragator de tir care ar vrea sa nimereasca cu pusca o moneda de 50 de bani aflata la marginea Universului observabil, la circa 15 miliarde ani-lumina.”

In titlul cartii lui John Polkinghorne exista un cuvânt care poate ar trebui puțin explicat pentru intelegerea mai profunda a intregului concept al autorului.

Quarci...

Pana prin anii '70, se considera ca elementele din care e format un nucleu, *protonii* si *neutronii*, sunt ultimele parti din care e constituita materia. Decoperirile fizicianului Murray Gell-Mann au demonstrat ca protonii si neutronii sunt alcatuiti din parti si mai mici, care au fost numite *quarci*

. Numele quark este inspirat de romanul „

Finnegan's wake

” al lui

James Joyce

.

Nu intru in amanunte plicticoase, dar sa stiti ca un quark, sau quarc- se poate scrie si asa- are niste proprietati care pana atunci n-au fost cunoscute sau acceptate de oamenii de stiinta. Ma refer la valoarea fractionara a sarcinii electrice ($+2/3$, sau $-1/3$). Alt lucru interesant de a fi cunoscut e modul cum fizicienii au denumit alte proprietati ale quarcilor:

aroma, farmec, straniețe,

si altele , la fel de poetice.

Aceasta structura a materiei face parte din lumea cuantica. In aceasta „lume”se merge pe sistemul probabilistic, adica „ceva” e posibil sa fie intr-un anumit loc la un moment dat. Aici apar lucruri care pana ne vom mai dumiri ce-i cu lumea aceasta cu adevarat, nu pot fi tratate cu filozofia stiintei actuale, si care astfel ne apropie, normal, de credinta.

S-a facut urmatorul experiment. Doi fotoni de-a lungul unei fibre optice, la distanta de 10 km unul de celalalt. Unul dintre fotoni a intalnit o oglinda reflectorizanta dar si partial transparenta. Indiferent de ce se intampla cu un foton (partea nevazuta din care e formata lumina), adica trecea prin oglinda sau era reflectat de aceasta, celalalt foton, aflat la distanta pe care am precizat-o, de fiecare data facea acelasi lucru! Si mai remarcabil este faptul ca s-a stabilit ca intre cei doi fotoni viteza de „comunicare” a fost de 10.000 de ori mai mare decat viteza luminii...

Ce spuneti de asta?

Apropierea de credinta vine acum, daca cititi urmatorul pasaj: "Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că **tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd** .” (Evrei 11:3) {sursa : necula.info}

CARTE: John Polkinghorne - "Quarci, haos si crestinism"

Scris de Horia Picu

Duminică, 12 Iunie 2011 06:21 - Ultima actualizare Duminică, 12 Iunie 2011 08:39

Autorul aduce argumente pertinente in cartea sa despre sensul vietii, despre timp si eternitate, despre destinul Universului, despre Dumnezeu. Mi se pare o impietate ca eu, „care stiu ca nu stiu nimic, si nici macar asta nu stiu”, sa mai adaug ceva.

Ultimul capitol al cartii este „*Poate un om de stiinta sa creada?*”.

Eu as reformula putin intrebarea. Poate un om **sa nu creada?**

Daca veti citi aceasta carte, sigur veti da un singur raspuns...

NOTA: Cartea poate fi cumparata in Sighetu Marmatiei de la LIBRARIA "LUCEAFARUL".